

Dr. Boros Csanád Örs

LIDÉRC

Kezdetek

Dr. Boros Csanád Örs

Lidérc: Kezdetek

© Dr. Boros Csanád Örs 2024

Minden jog fenntartva. A könyv
bármely részletének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-555-1

A borítót tervezte és a szöveget lektorálta:
Misák Anett

Az ekönyvet kiadja a HELMA kiadó
2024. 07. 10.

**A HELMA gondozásában eddig
megjelent könyvek a szerzőtől:**

- Istenek az égben (ekönyv és
hangoskönyv)
- Szenvedély és cselszövés (ekönyv és
hangoskönyv)

A könyvek megvásárolhatóak a www.helma.hu
weboldalon.

Árnyék

A sötétbe merülő folyosón egyetlen alak botorkált. Remegő kézzel tapogatta a falon húzódó hideg csempéket. Tenyere nedvességfoltokat hagyott maga után. A levegőben émelyítő vegyszerszag terjengett. A férfin hirtelen borzongás futott végig. Egy pillanatra megállt, miközben hunyorogva maga elé meredt. Próbált mélyebben lélegezni, hátha csökken a gyomrát szorító kín.

Ólmos léptekkel folytatta az útját, miközben egyre inkább maga alá gyűrte a fojtogató csend. A szeme hiába szomjazta a világosságot. Megbotlott valamiben, amitől pár pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Mindkét kezével a falhoz kapott. Nyirkos tenyere valótlánul hangosan csattant a sima felületen. A szíve hevesen dobogott. Legszívesebben futásnak eredt volna. De tudta, hogy figyelik.

Hirtelen kivágódott előtte egy ajtó, és dermesztő fuvallat csapta meg. Reszketve rejtette karja mögé az arcát. Néhány szívverésnyi mozdulattalanság után felemelte a tekintetét. Homályos terem nyílt meg előtte, akár egy elátkozott kriptá. Halottas-sárga fény derengett benne. Az ürességet egy árnyék törte meg. Egyre hosszabban nyúlt a megtorpant férfi felé, mintha el akarná nyelni. A levegő vad örvénylésbe kezdett körülötte. Majd dörgő hang szólalt meg.

– Hallgasd a parancsom!

1. Költözés

Kellemes őszi szellő simogatta Nimród bőrét. Izgatottan lépkedett a forgalmas út melletti járdán. A hétvégi nyüzsgés áthatotta a várost, mindenki igyekezett, nehogy pár perccel később érjen a céljához. Hatalmas irodaházak nézték közönyösen a hangyákként rohanó áradatot. Nimród csak egy volt a sok közül. Azonban most fontos dolga akadt. Végre átveheti az újonnan épült lakását. Milyen régóta takarékoskodott, hogy önerőből megengedhesse ezt magának! Így is kölcsön kellett kérnie valamennyit a bátyjaitól. Hosszasan keresgélt a hirdetések között, mire megtalálta a környéken a legalkalmasabb helyet. Éppen a munkahelye közelében, ráadásul egy különösen szép környezetben. A lakópark építése még zajlik, de az ő blokkja már elkészült. Ugyan régebben többször is megtekintette a második emeleti lakását, de most fogja először a teljes pompájában látni. Vajon minden úgy lesz, ahogy legutóbb ígérték? Reméli, a falakat a kért halványzöld festékkel festették ki, és nem kavartak bele semmi egyebet. A hálósobát már korábban berendeztette, hiszen az éjszakát már itt akarja tölteni. És megvalósul a régi álma, hogy legyen egy saját kis kertecskéje. Igaz, épphogy elfér benne egy kis pad, meg hamarosan egy fa, de ez is rengeteget jelent majd neki. Ma jönnek a markolóval, hogy kiássák a gödröt az ültetéshez.

Ilyen gondolatok kavarogtak a fejében, miközben lassan megérkezett az öböl bejáratához.

Az út itt kétfelé ágazott. Az egyik a helyi szórakozóhely felé vitt, ahol már most, kora délután is ácsorgott pár fiatal, itallal a kezében. A másik egy fákkal szegélyezett sétányra vezetett. Jól ismerte már a környéket, ahol futók, és sétálgató párok, családok kapcsolódtak ki a munkával töltött hét után. A bokrok mögött csillogott a Duna holtágának vize. Nemsokára feltűnt a strand is, ahol egy hónapja még pezsgett az élet. Most azonban már hűvös volt a napozáshoz. Az öblöt szinte várfalként vette körül a sok frissen épült lakóház, melyek közül bátyaként emelkedett ki egy torony. Letért az ösvényről, és felment a lakóházakhoz vezető emelkedőn. Hangulatos kis virágágyások mellett lépdelt le, míg végre elérte a keresett helyet. Boldogan nézett fel az égig érő blokkra, majd a drótkerítés mögött elterülő földes részre. A szeme egyből megtalálta a saját kis területét. A kert kialakítását még éppen csak elkezdték, jelenleg az építkezési törmelék eltakarításáig jutottak. Pont a legalkalmasabb állapot, hogy az egyik markolót felbérelve, kiástassa a holnap érkező diófa gödrét. Boldogan nyitotta ki a frissen felrakott kaput, és indult el a földesekéje felé. Büszkén tekintett végig a „birtokán”. Majd a zsebéből mérőszalagot vett ki, és rövid gondolkodás után kimérte az ültetésre szánt területet. Négy téglával megjelölte a sarkait, majd mélyet szippantott a friss levegőből. Az órájára nézett. Hamarosan meg kell érkezzen az embere. De annyi ideje még van, hogy felmenjen, és megnézze a lakását. Örömmel lépett a

bejárathoz, és beütötte a kapukódot. Lendületesen lépett be, és már rohant is fel a lépcsőn. A zsebéből közben elővette a kulcsot, és izgatottan állt meg a kettes számú ajtónál. Katt-katt. Már nyílt is. Mosolyogva nézett végig az előszobán, melynek két oldalán a ruhásszekrények sorakoztak. Az orrát megcsapta a frissen festett fal illata. Kíváncsian indult a dolgozószoba irányába. A nyitott ajtón keresztül elé táruló látvány meglepődöttséggel töltötte el. Pontosan ilyen színre vágyott. Az üres szobából átment az ideiglenesen berendezett hálóba. Az ágy mellett dobozokban, vagy már kipakolva álltak a költözéskor először áthozott holmik. Jóleső érzés kerítette hatalmába, amint végignézett a számára legkedvesebb tárgyakon. Szinte mindegyikhez fűzte egy-egy régi, kellemes emlék. Ahogy elmélázva bámulta őket, egyszer csak támadt egy ötlete. Előhúzza a többi mögül a piros, ragasztószalagos tárolót, és kibontotta. Egy házilag barkácsolt fémkereső készülék hevert benne. Még pontosan emlékezett, hogyan tervezte meg, és szerelte össze. A nyél végére két, ellentétes csévélési irányú tekercset tett, melyek mágneses mezeje kiegyenlíti egymást. Ha azonban az egyikhez közelebb kerül egy fémtárgy, akkor megbomlik a szimmetria, és nem-nulla mágneses mező épül fel, aminek az időbeli változása feszültséget indukál a rendszerben. A hozzá kapcsolt fülhallgatóban ekkor halk, sercegő hang jelzi a találatot. Egyszerű volt, de néhány

méter mélységig kiválóan működött. Mi lenne, ha megvizsgálná majd vele a frissen ásott gödröt?

A kedvenc rock zenekarának száma csendült a fülébe. A telefonjáért nyúlt, és már látta rajta, hogy a munkagépes szakember hívja.

– Igen, jó helyen jár. Forduljon be az erőműnél, és a mellette lévő tömbház lesz az! Köszönöm!

Hóna alá csapta a fémkeresőt, és elindult visszafelé. Mire kiért a kertbe, már a markológép is a kerítésnél állt. Köszönt a kezelőnek, majd szélesre tárta a kaput. A kisebb munkagép ruganyosan gördült be, és pozícionálta magát.

– A kövek közötti területre szeretnék egy nagyjából másfél méter mély gödröt – mondta Nimród.

– Az igen, szép nagy fát fog akkor ide ültetni! – állapította meg a másik.

– Bizony – felelt mosolyogva Nimród. – Már most élvezni akarom az árnyékot és a szélvédettséget.

A markoló munkához látott. A hidraulikus dugattyúk lassan, de nagy erővel mozgatták a kart és a fejet. A kiemelt földkupac egyre magasodott. Nimród gyermeki lelkesedéssel figyelte a folyamatot. Kiskorában mindig megállította a szüleit, ha séta közben egy éppen dolgozó kotrógépet vett észre. Most ráadásul a saját kis telkén forgolódik a masina. A markolófej egyre mélyebbre és mélyebbre nyúlt, míg végül Nimród előtt ott tátongott a kívánt méretű árok.

– Köszönöm, így tökéletes lesz! – mondta elégedetten, és kifizette a munkadíjat.

A markológép kidübürgött a telekről. Nimród körbejárta az árkot, majd a széléhez vitte a fémkeresőt. Óvatosan beleereszkedett, azután a kezébe vette a szerkezetet. Habár nem tartotta valószínűnek, hogy pont ebben a pár méter kiterjedésű gödörben talál valami kincset, de talán néhány régi fémdarab előkerülhet. Bekapcsolta és a lába elé tette a fémkeresőt. Jelzett. Szinte el sem hitte. Pedig a fülhallgatóban egyértelmű sercegés hallatszott. Nem bírta magával, azon nyomban kimászott, és az ásóért rohant. Hamarosan már lázas kincskeresésbe fogott. Óvatosan ásott egy kicsit, majd újból bekapcsolta a fémdetektort. A jel erősödött. Ismét az ásóhoz nyúlt, és folytatta a munkát. Így haladt göröngyről-göröngyre, míg egyszer csak valami keménységet nem érzett az ásója hegyével. Félretette a szerszámot, és puszta kézzel kezdte el kotorni a földet. A szokásos kövek után egy különös tárgy akadt a kezébe. Egy láncra fűzött medál! Nimród szíve hevesen kalapált. A zsebébe nyúlt, és egy papírzsebkendővel letörölgette a kincset. Az igazi ámulat azonban csak most következett. Sosem látott még ilyen láncot. Nem egymásba kapcsolt szemek alkották, legalábbis szabad szemmel semmi ilyesmit nem tudott felfedezni. Mintha tömör anyagból készült volna, akár egy drót; mégis olyan könnyedén omlott a kezébe, mint a legfinomabb nyaklánc. Miből és hogyan készülhetett? Még csak ötlete sem volt. Sokáig csodálta a rejtélyes anyagot, amíg végre a medálra is pillantást vetett. Ebben első ránézésre semmi furcsát nem tudott

észrevenni, leszámítva, hogy tökéletes kör formát vett fel. Semmi felirat, semmi kép, semmi díszítés, csak szabályos és sima felület. Vajon kik és mire használhatták?

Miután egy darabig vizsgálgatta a különös szerzeményt, újból végigpásztázta az immár mélyebb gödör alját a detektorral. Újabb találat! Ismét lelkesen fogott neki a keresésnek. Nem kellett sokat kaparnia a földet, hogy rábukkanjon a következő leletre. Az ujjai egy furcsa tapintású, karkötőnek látszó tárgyat fogtak meg. Óvatosan letörölgette, majd a nap felé tartotta. Ilyen hihetetlenül matt felületet még nem látott. Mintha minden fényt elnyelt volna. A tórusz forma egy helyen szakadást mutatott, pont, mint a megszokott karkötők. Nimród nem bírt ellenállni a kíváncsiságnak, és finoman szétfeszítette a szárait. Az anyag meglepően könnyen deformálódott. Beleillesztette a jobb csuklóját, majd lassan ráhajlította. A kezét a szeme előtt forgatgatva figyelte az ékszernek tűnő tárgyat. Ahogy a medálon, úgy ezen sem tudott semmi feliratot, vagy akár szimbólumot találni. Viszont miközben hosszan vizsgálgatta, egy különös érzés támadt benne. Mintha a karkötő egyre jobban illeszkedett volna a csuklójára. Akárha lassan hozzásimult volna a bőréhez. Nem volt nagyobb a rés kezdetben közte és a csuklója között? Vagy csak a szeme káprázik az átélt izgalmaktól?

És ekkor éles fájdalom hasított belé. Mintha ezernyi tűt szúrtak volna a kezébe. Felpattant a guggolásból, és a testéhez húzta a karját. Rémülten

próbált megszabadulni a karkötőtől. Azonban az már teljesen merev volt. Kétségbeesetten nézett körül, majd az ásó után nyúlt, hogy lefeszegesse vele magáról. A fájdalom ekkor hirtelen elmúlt. Nimród csodálkozva nézett a kezére. A karkötő tökéletesen illeszkedett rá, és a várakozásával ellentétben semmi vér nem szivárgott ki alóla. Mi történhetett? Ahogy vizsgálgatta a csuklóját, mintha egyre inkább elmosódott volna a képe előtte. Megrázta a fejét. Hallucinálna? Biztos az átélt izgalmak játszanak az idegeivel. De az az éles fájdalom az előbb nagyon is valóságos volt. Szédülés kezdte hatalmába keríteni, amit gyomorémelygés követett. Mi történik vele? A végén még elájul, és csak holnap találják meg a gödörben, mikor a fát hozzák. Fogyatkozó erejét összeszedve kapaszkodni kezdett kifelé. Mintha tagjait tüzes vassal bökdösnék. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy rávegye az izmait az erőfeszítésre. Mire kikászálódott, már az egész testében elterjedt az égő érzés. Elhomályosuló látással vette az irányt a bejárat felé. Elbotorkált az ajtóig, és nekiesett. Te jó ég, mi is a belépőkód? Úgy érezte, egy örökkévalóság telt el, amíg felidézte magában. Egy kínszenvedés volt bepötyögnie. Szinte már bedőlt a kinyíló ajtón. Szerencsére a liftet pont mellette alakították ki. Megnyomta a hívógombot, ami már egy nagy homályból derengett fel előtte. Az ajtó kinyílt. Összegörnyedve ment be, és rátenyerelt a második emelet, majd az indítás gombra. A meglóduló kabin gyorsulása fokozta az élményését.

Gomolygó fekete köd kezdett a szemére ereszkedni. Csak még egy kicsit bírja ki! A lift megállt, majd kinyílt az ajtaja. Nimród kidőlt belőle, és négykézláb indult meg a lakása felé. Vajon kulcsra zárta, mikor kirohant, vagy a nagy izgalomban elfelejtette? Most az utóbbiban reménykedett. Felnyúlt a kilincsig, lenyomta és meglökte. Nyitva! Bemászott a lakásba, lábával berúgva maga mögött az ajtót. Úgy ért az ágyához, akár az ellenséges tűzben kúszó katona. Az utolsó erejével felhúzta magát a puha matracra, ami egy pillanatra a biztonság érzetével töltötte el. És ekkor az örvénylő sötétség magába rántotta.

A zuhanása közben egyre kisebbnek érezte magát. Mintha beszippantaná a tér parányi skáláján megnyíló dimenzió. Bekerült a sodrásba, ami egyre inkább magával ragadta. Együtt haladt a vörös árral, hozzátapadva valami ovális alakú, sebesen rohanó testhez. Mellette ugyanilyen formák robogtak előre, mintha egy sűrű forgalomba került volna. A pörgés és kanyargás közben azonban különös résztvevőket vett észre. Volt közöttük gömb, de bűgőcsigára is hasonlító szerkezet. Nem volt viszont lehetősége, hogy alaposabban tanulmányozza őket, ugyanis hirtelen nekiment a közeget határoló falnak. Még csak fel sem ocsúdhatott, máris egy másik csatornában találta magát, mintha a fal egyszerűen csak átengedte volna. Ahogy hátranézett, látta, hogy nincs egyedül. Követik a robotokhoz hasonlító társai. Kellemes bizsergés futott rajta keresztül. Majd újra és újra, mintha körülötte minden

lűktetne. Körbenézett, és fonalak sűrű rengetegében találta magát. A hosszú nyúlványokat szelvényes burkok borították, és villámgyors impulzusok sokasága rohant végig rajtuk. Tömzsi fejekből indultak, amik szerteágazó csápokkal kapcsolódtak a szomszédjaik nyúlványos végződéséhez, óriási összefüggő hálózatot alkotva. Ahogy egyiken végigfutott az impulzus, a végein apró kapucskák nyíltak meg, megannyi kis testecskét szórva ki magukból. A hírvívó különítmény a szomszédos nyúlvány mélyedései felé özönlött, ahol mindegyikük megtalálta a maga helyét, miközben újabb jelet indított végig a fonalas hálózaton. Érezte, hogy a látszólagos összevisszaságot valójában egy rendkívül bonyolult, de pontos rend uralja. Valami azonban mégsem illett a képbe. Alaposabban megvizsgálva a környezetét, rögtön rájött, hogy mi zavarja. A korábban is látott szerkezetek nemcsak követték, de immár munkába is kezdtek. Döbbenten nézte, amint a kicsiny gömbök felszívódtak a nyúlványos fejekben, majd vékony szálacskákat eregettek az új gazdatestükbe. Mások a fonalakat borító szelvények közötti résekhez kapcsolódtak. A hálózaton átfutó impulzus immár a robotok testét is átjárta. Eggyé váltak a rendszerrel, mintegy kiegészítve azt. Egyre többen és többen jelentek meg, és követték az előzők példáját. Mintha láthatatlan hullámok útján kommunikálva kapcsolatot kezdtek volna kiépíteni egymás között.

Az egyre inkább nyüzsgő kép elmosódott, majd rohamosan távolodott. Lassan kilépett belőle, és immár kívülről figyelte a testét. Látta az alvó önmagát, amint néha meg-megrándul egy-egy izma, miközben a csukott szemhéjai mögött nyugtalanul forgatja a szemgolyóit. Jobbra-balra forgolódott az ágyában, mintha rémekről álmodna. Aztán egyszer csak megváltozott. A végtagjai, akárha megolvadtak volna, először csak ellaposodtak, majd teljesen szétfolytak a lepedőn. Mint mikor csokoládét tesz a forró tepsibe. Az egész testet valamiféle vibráló sugárzás járta át, amitől olyannak tűnt, akár egy meglevenedett jeladó készülék. A megolvadt végtagok ekkor új erőre kaptak, és rugalmas csápokként kezdtek csapkodni körülötte. Az átváltozás lázas küzdelembe torkollott, mintha a kívülről figyelt önmaga a saját lényegének megtartásáért küzdene valamilyen félelmetes, külső erővel. Szinte végtelennek tűnt a harc, miközben érezte, hogy előnti a forróság. Immár újra eggyé vált az eddig kívülről szemlélt önmagával, azonban ez nem okozott megnyugvást. Hirtelen minden őrült forgásba és örvénylésbe kezdett, ami beszippantotta, majd újból kidobta. A félelem helyét lassan átvette a kimerültség. Utolsó erejével kapaszkodott tudatának peremébe, amíg el nem nyelte ismét a sötétség.

Csend. A végtelen semmi. Majd ólmos súlyokat érzett a testén. Mozogni akart, de nem tudott. Mintha megbénult volna. Kiáltani akart, de nem tudott. Valami fogva tartotta. A feje helyén mintha

egy kődarab lett volna. Tompa tudatát ébresztteni próbálta. – Ébredj fel! – Hiába. Elöntötte a gyengeség, és visszazuhant a mélybe.

Lidércek tépték, szaggatták a testét. Az agyában vad démonok jártak táncot. Kínzó szomjúság vett erőt rajta. Majd a tomboló ördögöket szétkergette egy arc. A vonásai még a homályba vesztek, de a pillantását jól ismerte. Nem szólt semmit, csak nézett rá. Tekintetében öröm és bánat keveredett. Egy pillanatra mintha büszkén kihúzta volna magát, majd mélyet sóhajtott. Nimród meg akarta szólítani, de nem jött ki hang a száján. Tíz éve nem látta, de az arca tisztán élt az emlékezetében. Találkoznak hát valahára? De ekkor már egy másik ember nézett le rá. Szép szemeiben kacérság csillogott. Hosszú haját hátradobta, és hófehér fogsorát megcsillantva ránevetett. Nimród szíve hevesen kalapált. Érezte, amint a tagjaiba kezd visszatérni az élet. Minden erejét összeszedve a lány felé emelte a kezét. Az ujjai viszont a semmibe markoltak. A tünemény köddé vált.

Felébredt. Mélyet lélegzett, és meglepően frissnek érezte magát. A feje is kitisztult. Pedig micsoda álmokból tért vissza! Kész örület! Felült az ágyán, és végigtekintett magán. Ruhástul dőlt le a fekhelyére, ráadásul mindene csurom víz volt. Mi történhetett vele? A jobb csuklóján egy karperec emlékeztette a tegnapi eseményekre. Ez tette volna vele? Mintha rászorult volna a kezére, majd megsértette volna, hiszen emlékszik az éles fájdalomra. Óvatosan nyúlt hozzá, felkészülve, hogy bármikor belenyilallhat ismét a kín, de a csuklójával minden tökéletesen rendben volt. A karkötő pedig kényelmesen lötyögött rajta. Egy könnyed mozdulattal kifeszítette az egyik szarát, és gond nélkül levette. A bőrén nyoma sem volt bármiféle sérülésnek. Álmodta tán az egészet? A különös tárgyat rátette az egyik dobozra, majd az órájára nézett. Délelőtt fél tíz. Te jó ég, még a végén elkésik a munkából! Mivel magyarázza ki? Hogy tegnap kincset keresett, aztán meg rosszat álmodott? Gyorsan felpattant, és lekapkodta magáról a szennyessé vált ruhákat.

A munka után majd bejelenti a leleteit. A kiásott kincsek az államot illetik, ő legfeljebb valami jutalmat kap. Vagy inkább kárpótlást, mert valószínűleg ezek után felássák majd az egész földjét. Úgy néz ki, hogy a faültetést egy darabig el kell halassza. Meg a dokit is mihamarabb fel fogja keresni, biztos, ami biztos. De most már a munkájára kell összpontosítson. Szóval, elő az inget, nadrágot, aztán gyorsan pár falást a reggeli

müzliből! A fogmosást villámgyorsan elvégezte, és már rohant is ki az ajtón.

A daruk még mindig a frissen épült lakópark mellett álltak. Köszönt egy éppen sétálni induló nyugdíjas párnak, majd futott tovább. A lakóházak előtti járdán elsietett az óvoda és a mászófal mellett, azután befordult egy virágosnál. Jól kiépült környezetbe költözött, hiszen sportlétesítmények, bevásárlóközpontok és éttermek között vezetett az útja. Egyre közeledett a villamosmegállóhoz. Remélte, hogy hamar jön egy járat. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, úgy ért a megállóba. Szerencséje volt, pont érkezett is egy villamos. A reggeli csúcsidőt már elkerülte, így kényelmesen felfért rá. Csak két megálló. Az órájára nézett. Ha leszállás után siet, még beérhet tízre. Kicsit már megnyugodva nézett ki az ablakon. Szemközt büszkén sorakoztak az informatikai épületek. A jármű nemsokára bekanyarodott, majd egy étterem sarkánál megállt. Nimród szinte leugrott róla, és lendületes léptekkel haladt a célja felé. A sportcsarnok után elkanyarodva már látta is a munkahelyét jelző feliratot. Most már semmi kétség, beér a törzsidőre. Kifújta magát, mielőtt elővette a belépőkártyáját. A jól ismert hang után bent is volt. Köszönt a kollégáknak, és első útja a mosdóba vezetett. Egy marék vízzel lemosta az izzadt arcát, majd alaposan megtörölte. Kezdődjön a munka!

– Szia, Nimród! Látom, jól sikerült a hétvége, hogy ilyen későn jöttél be – nevetett rá egy munkatársa.

Nimród mosolyogva válaszolt.

– Most lebuktam, valóban kiütöttem magam.

– Na, majd mesélj ebédnél! – mondta rá a másik.

Nimród letette a táskáját az asztalához, és továbbment. Belépett a laborba. Középen és a fal melletti próbapaneleken már működő vagy még épülő mérési elrendezések sorakoztak. A kollégája éppen hajlongott és járkált közöttük. Látszott a mozgásán, hogy már kezd ideges lenni. Nimród megszólította.

– Látom, keresel valamit. Segíthetek?

– Ó, a mindenségit! Sehol sem találom az imbuszkulcs készletet. Pedig tegnap tettem le ide – mutatott az asztal egyik helyére.

– Több szem többet lát – felelte Nimród, és bekapcsolódott a keresésbe.

A labor másik felén indult el, és bekukucskált a panelek és mérőműszerek mögé. Közben az eszében folyamatosan az otthona és a kiásott kincsek jártak. Az utóbbiakat felhozta a lakásába. A gödröt nem takarta le, de hát, csak nem kezd el valaki matatni benne! Vajon milyen érzés lesz egy ásatás kellős közepébe csöppenni, és állandóan ott lakni mellette? Alig várta már, hogy intézkedhessen az ügyben.

Ahogy így töprengett, szinte gépiesen keresgélte az imbuszkulcsokat. A labor képe mintha egy kicsit elmosódott volna előtte. Behunyta a szemét, és enyhén megrázta a fejét. Ennyire elbambult

volna? Ahogy kinyitotta, visszatért a tiszta látása. De valami más is jött vele. Mintha a rendes, optikai képre valami egyéb is vetült volna. Nem tudta volna megfogalmazni, hogy pontosan micsoda, de határozottan érezte. Akárha működésbe lépett volna egy eddig rejtett érzékszerve. Már nem csak a körülötte lévő tárgyak képét rögzítette az agya, hanem – valamilyen rejtélyes módon – beléjük látott. Meg tudta volna mondani a teljes, térbeli alakjukat, akkor is, ha csak az egyik oldalukat látta, sőt akkor is, ha éppen a fiókban voltak. Ráadásul a különböző anyagból készült testeket valahogy különbözőképpen érzékelte. Még mindig álmodna talán? Megfogott egy csavarhúzó, és megbökte vele a karját. Ébren van. Ennyire tökéletes álom-illúzió nem létezhet. Akkor mi történhet vele?

– Hagyd csak, Nimród, majd megtalálom egyedül is! – hallotta ekkor a kollégája hangját.

– Hamarosan meglesz. Érzem – felelte szinte saját magához beszélve.

A másik kicsit csodálkozva nézett rá, de aztán inkább nem kérdezett vissza. Nimród most lehunyta a szemét, és megpróbálta az új érzékét segítségül hívni. Először csak a sötétséget látta. Majd a semmiből fokozatosan előtűnt az eddig ismeretlen világ. Színek és képek helyett kontúrok és anyagi összetételekre jellemző információk sokasága vibrált előtte, akár egy mérnöki tervező szoftverben. A feje kezdetben erősen zsongott a bezúduló új ingerektől. Megpróbálta csökkenteni a figyelmét, mintegy elbambulni egy kicsit. Még

meg kellett tanulja, hogy kezelni tudja az új képességét. Te jó ég! Miről is gondolkodik éppen, mintha csak egy mindennapos jelenség volna? Új képesség? Lesz mit magyarázkodnia majd a dokinak. De most keresse meg azt az imbuszkulcsot! Megpróbálta összpontosítani az új érzékszervét a feladatra. A fém eszközökről bejutó információt már könnyen el tudta különíteni a többitől. Közöttük kell keresgéljen. Az alakzatok egyelőre még összemosódtak előtte, de egyre inkább fel tudta térképezni a testek háromdimenziós formáját. Akárha egy röntgenszkennert működne a fejében. Elképzelte maga előtt a keresett imbuszkulcs készletet a lehető legtöbb irányból nézve, miközben igyekezett a képzeletét az új érzékéhez igazítani. Egyszer csak meglátta az eltűnt eszköz kontúrját. Odalépett az egyik mérés-összeállításhoz, félretolt egy kinyitott szerszámosládát, majd benyúlt a szerelőpanel mögé. A keze pontosan az oda beesett imbuszkulcsot ragadta meg.

– Megvan! – jelentette ki határozottan.

A kollégája tátott szájjal lépett közelebb.

– Ezt meg hogy csináltad? – kérdezte csodálkozva.

– Megérzés – válaszolta Nimród őszintén, mivel jelenleg maga sem tudott jobb magyarázatot.

2. Tartozás

Az eső ütemesen verte az ablakpárkányt. Odakint villámok szórtak fényt a sötét éjszakában. A vihar órák óta tombolt. Egy férfi ült az asztalnál, és bámult ki az ablakon. Szerette a vihart. Talán azért, mert illett a lelki állapotához. Sovány arcán ráncok húzódtak végig, barázdássá téve amúgy fiatal homlokát. A villám fénye gondterhelt szempárban tükröződött. Mozdulatlanul ült, akár egy kőszobor. Inas kezét az asztalon pihentette, miközben a gondolatai sebesen cikáztak az agyában. Szinte már olyannak tűnt, akár egy emberi számítógép. Újabb villanás, majd szinte rögtön utána a mennydörgés. Ezúttal valóban közel csapott le. A férfi összerezzen, majd a kezeibe temette az arcát. Előtte egy papírfecni hevert. Semmi különös nem volt rajta, pusztán egy sor írás. A vihar fényeiben tisztán olvashatóvá vált egy-egy pillanatra. Csupán két szó.

„Egy hónap”.

Szóval megtalálták. Valójában az eszével tudta, hogy hiába is költözik el, követni fogják. Mégis élt benne egy kis, naiv remény, hogy talán vége lesz egyszer. De nem. Egy aláírás, egy élet. Tényleg ennyi volna? Már haragot sem érzett. Elmúltak már azok az idők. És végül is, talán ő is hasonlóképpen cselekedett volna János helyében. Valójában nem hazudott, csak nem mondta el a teljes igazságot. Nem csak az az egy hite volt, amiért ő, mint a legjobb barátja, akkor kezességet vállalt.

„Nyugi, tudod, hogy jól megy nálam a szekér! Csak most tényleg nagyon kell ez a pénz. Egyrészt, tudod, a költözködés, másrészt, ha most adok egy löketet a vállalkozásnak, csak úgy dőlni fog a lé. Secperc alatt visszafizetem ezt a hitelt, téged sosem fognak ezzel elővenni.”

Hát, elővették. Ráadásul egyből a végrehajtók. Tőlük kellett megtudnia, hogy a barátja vállalkozása teljesen becsődölt, méghozzá nem ez volt az egyetlen felvett, és vissza nem fizetett hitele. Egy kártyavárra épült az egész terve, ami összeomlott. Csak éppen ezúttal az ő fejére is esett. Már akkor sem tudta volna miből kifizetni a rettentő összeget. És azóta a kamatokkal már a többszörösére hízott. Még a jól kereső állása mellett is esélytelen. Ha mindenét eladná, akkor sem lenne rá képes. Segítséget meg senkitől sem várhat. Se törvény, se ember nem áll mellette. Legfeljebb az adósok börtönében lenne végre nyugta a behajtók állandó zaklatásától, ami pokollá tette az elmúlt két évét. A folytonos telefonhívások, amiken a számcseré sem segített. A végén már csak akkor kapcsolta be a mobilját, mikor ő akart valakit hívni. Aztán a dörömbölések az ajtón, amelyek legmélyebb álmából verték fel az éjszaka közepén. Honnan tudták ezek a verőlegények a kapukódot? Mindegy, nyilván megvoltak a kapcsolataik. Nem nyitott ajtót, amit amúgy is a lehető legerősebbre cserélt. Azonban ez sem segített. A következő éjjel már csattanásra, csörömpölésre és üvegszilánkok szétszóródására riadt fel. A betört ablakon metszön süvített be a

jéghideg, téli levegő. Kipattant az ágyából, és rémülten tapogatott, botorkált az ablak felé. Hirtelen belerúgott valami keménybe. Lehajolt érte és felvette a parkettáról. Egy papírba csomagolt, jókora kődarab volt. Lefejtette róla a papírt, és megnézte. Vörös betűkkel állt rajta az írás.

„Egy év”.

Mintha meghalt volna azelőtte élt élete, hogy kezdetét vegye ez a véget nem érő rémálom. Állandó rettegés, idegesség, ami egy idő után már a szervezetét is kikezdte, és egyik betegségből a másikba esett. Nem volt kiút. Szegény édesanyja, ha megélte volna ezt! Könny szökött a szemébe, és mélyet sóhajtott. Aludnia kéne. Holnap kemény munka vár rá. Nem szabad feladnia. Amíg él, addig van remény. Összegyúrta a papírlapot, és a sarokba hajította. Majd felegyenesedett, és kihúzta magát. Magas, szikár termete sportos testalkatról árulkodott, amit azonban állandó belső gyötrelem rágott. Erőt vett magán, visszament az ágyához, és leoltotta a villanyt. Zaklassák csak, fenyegetsek, támadjanak rá! Kikészíthetik, megverhetik, megölhetik. De sosem fog nekik könyörögni.

Olyan erősen szorította össze a szemeit, hogy már szinte fájt. Akárha kényszerítette volna a testét az alvásra. Az idegrendszere végül valóban álmodt a kimerült szervezetre. Vagy inkább egy ájulásszerű lidércnyomást.

Hajnalban már ébren volt. Úgy érezte magát, mintha egész éjszaka szörnyekkel viaskodott volna. Talán így is volt. Ólomnehéz végtagokkal

kikászálódott az ágyból. Még túl korán volt ahhoz, hogy munkához lásson. Felöltözött, és átbetorkált a másik szobába. Ilyenkor rendszeresen olvasni vagy írni szokott. Mindkettő megnyugtatta kicsit a felborzolt idegeit. Ezúttal a kedvenc kalandregényét vette elő, és felcsapta a tegnapi olvasott részénél. Gyermekkorától oda volt a tudományos-fantasztikus irodalomért, ami miatt a szakmáját is választotta. Mindig beleképzelte magát a főhős helyébe, aki tudásával, bátorságával és jó szívével megmenti az emberiséget a rá törő, gonosz erőtől. Mennyire jóhiszeműek ezek a történetek! De legalább a képzelet világában történjenek így a dolgok! Megjelenik a hős, aki megsegíti a bajba jutott embertársait, védi a gyengéket, és felemeli az elesetteket. Ész, lélek, erő. Hiszen neki is lehetett volna több esze, mikor aláírta azt az átkozott papírt! Miklós, Miklós, hát ezért tanultál annyit! Tudományos idióta. Hiába próbálta azzal mentesíteni magát önmaga előtt, hogy hiszen őt tulajdonképpen átverték. Valójában anélkül vállalta a kezességet, hogy alaposan utánajárt volna a barátja tényleges anyagi helyzetének, és az aláírásával járó kockázatnak. Persze, nem volt saját családja, csak önmagáról kellett gondoskodjon, ami túl könnyelművé tette. De keserűen kell azóta vezekelnie egyetlen vétkéért!

Ismét lehunyta a szemeit. Szóval nem tud szabadulni a nyomasztó gondolataitól. Még a kedvenc szuperhőse sem segít. Félretolta a könyvet, és elővette az otthonra kapott céges

laptopot. A gyötrő helyzetében gyakran temetkezett az éjszakába nyúló munkába. Ilyenkor addig dolgozott, amíg ki nem dőlt. A gépe készen állt a használatra. Megnyitotta az üzeneteit és a teendőit összegyűjtő jegyzetét. Haladnia kell az adatfeldolgozó szoftver fejlesztésével, mert hamarosan élesben is tesztelni akarják. A projekt nemsokára terepre megy, ahol már minden szeizmikus szenzor tökéletesen kell működjön. Emellett az új, érzékenyebb eszköz fejlesztésével is foglalkoznia kell, bár nyilván ez egy hosszabb távú feladat. És itt ez a meeting kilenckor. Addig még sok ideje van. Szerette a munkáját, és nem csak azért, mert addig többé-kevésbé sikerült szabadulnia a kínzó gondoktól, hanem mert örömmel töltötte el, mikor a hosszas tervező és tesztelő munka után végre megláthatta megvalósulni az elképzeléseit. Ilyenkor azt érezte, hogy alkotott valamit, még ha nem is az örökkévalóság számára. A szeizmikus források és érzékelők főleg az építőiparban találtak piacra, ahol rendszeresen használták őket a terület mélységi feltérképezésére, mielőtt nekiláttak volna az alap kiásásának. Volt már rá példa, hogy a mérések derítették fényt arra, hogy az ottani talaj nem alkalmas az építkezéshez, mivel a felszín alatt pár méterrel üregekre bukkantak. De egyszer még valami ókori épület romjait is sikerült a gépeikkel kimutatni, aminek következtében – irodaház helyett – egy kisebb múzeum nyílt a telken.

Nekilátott a programozásnak. Az elmúlt időszakban annyit dolgozott otthonról, amennyit

csak engedtek neki. Kerülte az embereket. Sosem tudta megjátszani magát, és egyúttal nem akarta terhelni a környezetét a gondjaival. Csak a hozzá legközelebb állók tudtak egyáltalán a szorult helyzetéről. Belemerült a fejlesztési problémák megoldásába. Szinte észre sem vette, úgy elszaladt az idő. A naptára figyelmeztette, hogy hamarosan kezdődik a megbeszélés. Félretette a munkát, és összeszedte a gondolatait. Feltette a fülhallgatóját, és csatlakozott. Nemsokára a vezetője hangját hallotta.

– Jó reggelt! Látom, mindenki itt van, úgyhogy kezdjük is el! Első és legfontosabb hír, hogy kaptunk egy izgalmasnak ígérkező megbízást. A Kopaszi-gáton, egy frissen épült lakópark kertjében a tulajdonos különös leletekre bukkant. A régészeknek egyelőre fogalmuk sincs, hogy milyen korból és néptől származhatnak, de nagy valószínűséggel rejt még magában a terület hasonló kincseket, talán akár épületek romjait is. A feltárás előtt minket kértek fel, hogy térképezzük fel a terepet. Erre szerintem a magnetométereink a legalkalmasabbak. Egy nagyjából ötszáz négyzetméteres területről lenne szó, de nyilván attól függ, hogy mit találunk közben. Mit szóltok, szerintetek ez mennyi időt és energiát venne igénybe?

Miklós vette át a szót.

– Ez akár több napot is igénybe vehet. Szükségünk lesz egy alap-magnetométerre, amivel a Föld mágneses terének változását mérjük, miközben ezzel összehangolva a többi

műszerrel fel tudjuk térképezni a helyi anomáliákat. A különbségjel kiértékeléséből tudunk aztán egy részletes mélységi elemzést készíteni.

– Értem, akkor ez legalább három embert leköt majd – gondolkodott hangosan a főnöke. – Meg kell beszélnem még a vezetőséggel. Egyébként jelenleg mennyire lennénk rá felkészülve?

– Így, elsőre azt mondanám, hogy teljes mértékben – válaszolta Miklós. – Hasonló projektekben már sikeresen megálltuk a helyünket.

– Rendben, köszönöm! Akkor hamarosan tájékoztatlak majd titeket a fejleményekről. A többieknek mi a véleménye?

– Persze, meg tudjuk csinálni – felelte egy kolléga. – Kérdés, hogy lesz-e értelme? Elvileg építkezés előtt már végeztek szeizmikus méréseket, bár azzal nem minket kerestek meg.

– Úgy látszik, akkor nem találtak semmit. Valószínűleg nem mértek elegendő felbontásban. Lehet, hogy nincsen lent egy teljes város romja, csak néhány eszköz. Bár állítólag az eddig találtak is elég különös tárgyak, tehát megéri a további kutakodás. De ezt nem a mi dolgunk eldönteni, hiszen amúgy is minden talált lelet az államot illeti – felelte a főnök.

– Ezek szerint ez egy állami megrendelés.

– Igen. Régészekkel és anyagtudósokkal fogunk együtt dolgozni.

– És mitől olyan különlegesek ezek a leletek? – szólt hozzá még egy résztvevő.

– Egyelőre én sem tudom rá a teljes választ. Csak annyit árultak el, hogy még nem sikerült pontosan meghatározni sem az összetételüket, sem a korukat, sem az eredetüket. Szóval, egy rejtély kellős közepébe csöppen a kis csapatunk.

– Izgalmasan hangzik – mondta egy másik. – Én nagyon szívesen dolgoznék az ügyön. Ki tudja, a végén még bekerülünk a hírek vezércikkébe.

– „Az évszázad régészeti vaklármája” – mondta egy száraz hang.

– Jaj, Józsi, te mindig olyan szkeptikus vagy! Ne vedd el a kedvünket már rögtön az elején! – szólt rá egy kolléganője.

– Rendben van, akkor vágjunk bele! – összegezte a főnök. – Nézzétek meg, kérlek, a magnetométereket, hogy minden rendben van-e, és ellenőrizzétek a kiértékelő kódokat is! Ha a mai megbeszélésen a vezetőség is rábólint, akkor még a héten kimegyünk terepszemlére. A régészek és az anyagtudósok amúgy rettentő izgatottak, már az eddigi leleteket is keresztül-kasul analizálták, úgyhogy alig várják, hogy folytassuk az ásatást. Gondolom, úgy érzik, hogy életük nagy felfedezésére bukkantak.

– Akkor menjünk, és ábrándítsuk ki őket!

– Józsi!

A többiek nevettek a gyerekes civódáson, majd áttértek a többi napirendi pontra. Végül fél tizenegy környékén berekesztették a megbeszélést, és mindenki neki látott a dolgának. Miklós elgondolkodva vette le a fülhallgatót. Az anyagtudósok nem beszélnek a levegőbe. Ha ők

tudományos érdekességnek tartják a leleteket, akkor valóban megéri a fáradságot, hogy alaposan kielemezzék a területet. Még ha nem is találnak semmi egyebet, már maga a talajszerkezet és összetétel is sok hasznos információval támogatja a kutatás folyamatát. És amúgy is, végre történik valami izgalmas, ami talán kimozdítja ebből a fásultságból. A szoftver felugró ablakkal jelezte az új üzenet érkezését. Egy kollégája írt neki. Pali vidám, laza stílusa mindig kicsit jobb kedvre derítette. Már az egyetem óta tartott a barátságuk. Pali is tudott a helyzetéről, és ahogy tehetett, segített, de csodát ő sem művelhetett. Most azonban őt is fellelkesítette az új kihívásokat ígérő kutatás.

„Szevasz, Pupák! Te, munka után ugorjunk már be egy sörre a környéken, és beszéljük meg a fejleményeket! Úgyis rád fér végre egy kis lazítás. Hat körül, Móricz?”

Miklós enyhén elmosolyodott. A Pupák becenevet még diákként kapta, gúnyból, mert már akkor is nagyon szikár alkata volt.

Miklós a szokásos vehemenciával vetette bele magát a munkába. Lázasan törte a fejét a feladat specifikációján, majd elkészítette hozzá az algoritmus folyamatábráját. Mikor világossá vált előtte a cél, nekiállt a megvalósításnak. Nagyot kortyolt a forró kávéjából, ami még éppen, hogy nem égette. Ilyenkor szinte megszűnt számára a külvilág. Úgy dolgozta végig a délelőttöt, hogy szinte észre sem vette az idő múlását. A kódja már majdnem készen volt, csak egy kicsit kellett rajta

finomítson. Következhetett a tesztelés folyamata. Ha minden rendben, akkor töltheti is fel a felhőbe, a megfelelő osztály alá. A többiek még adósok voltak a maguk részével. Miklós csak ekkor nézett az órájára. Már majdnem kettő, és hajnal óta nem evett. Egy mélyebb lélegzetvétellel felkelt az asztaltól, és a konyha felé indult. Kinyitotta a hűtőt, hátha talál benne valamit. Semmi. Ekkor jutott eszébe, hogy kell valahol lennie egy konzervnek. Benézett a szekrénybe, arrébb tolt néhány tányért, majd egy papírzacskó alatt meg is lelte az ebédjét. Paradicsomos húsgolyók rizzsel. Tökéletes. Felbontotta, és állva befalta. Majd ivott rá egy pohár vizet, és visszament a laptopjához. Megnézte az üzeneteit, és egyből megakadt a szeme a főnökén. A vezetés rábólintott a terepvizsgálati projektre. Ez az! Újdonsült lelkesedéssel nyitotta meg a hozzá tartozó dokumentációkat. Hadd lássa, mi is ez a rejtélyes ügy! A vezetője nagyjából pontosan összefoglalta a lényeget a megbeszélésen. Megnyitotta a telek és az épületegyüttes adatait tartalmazó fájlt, és alaposan végigtanulmányozta. A fejében közben összeállt a mérés céljának, előkészítésének, lefolyásának és kiértékelésének vázlatos terve. Mik lehetnek ezek a különleges tárgyak? Az anyagmérnököktől nem kaptak még információt; lehet, hogy szigorúan titkos. Megnyitotta az adatbázist, ami a területen és környezetében eddig végzett geológiai mérések eredményeit tartalmazta. Legfőképpen szeizmikus méréseket folytattak, melyek az építkezések előtt